

אכתקוסי פרותי

(1082/105) המספרת לי שהיא ילידת צרפת ושהיא לא כל כך נבעתת כאשר היא רואה את עצמה בראי. נשמעת נורא חכמה, לא?

עוד סטודנט

אם את חושבת שסטודנט הוא מה שרשם הרופא בשבילך, מדוע לא תכתבי ל(1082/106) בן ה-22, שהוא סטודנט הסכניון? הוא דחקא רוצה להתכתב עם תלמידי בית גאה כבת 20, המעדיפה בילויים שקטים בחברה מצומצמת, ויש לי הרשם שהיא הולכת להיות מצומצמת מאד.

אני לא רוצה להשחיק, לכן לא אומר מה שאמר לי: "אני חסיד המנהג שאין אומרים שבחו של אדם בפניו, אולם הפעם אסטה ממנהגי ואומר לך שמדורך הוא משהו מיוחד במינו שלא נתקלתי בכמותו בעתונים אחרים בעלי מדורים דומים. השכלת להכניס לתוך מכתבים יבשים, רוח חיים והומור דק — יש הטוענים ציניות — ועל כך מגיעים לך השבחים."

שיבוא מישהו וינמק לי מדוע בגד ים מוזמן צריך לעלות 58 ל"י.

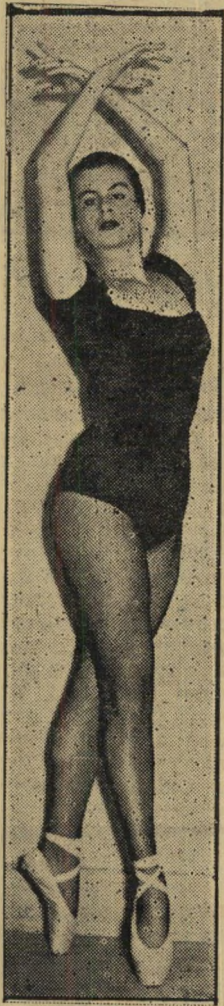
ציפור קטנה לחשה לי...

למחמאה יחידה במינה זכתה המשוררת **שולמית הר"אבן מפי אברהם שלונסקי**, בגלל עבודת התרגום המצויינת שלה מפולנית, של קונראד וואלנרוד לאדם מיצ' קביץ: "חוק קוואק ותתקואק". . . . כאשר שמע הבאס **שמעון ישראלי**, כי חברו לשעבר לשלישיה **אריק לביא** אמר עליו שהוא דווקא יודע לשיר, הגיב שמעון: "מצטער, אבל אינני יכול להחזיר את המחמאה". . . . **לאברט חזקיהו** חוש הומור מיוחד, כולנו יודעים. הברקה אחרונה שלו: כאשר נשאל באיזה מחזה הוא מופיע עתה, השיב, "חנה סנש" לשאלה מהו התפקיד, השיב: "של עורך-הדיון שלה". תפקיד גדול? "לא, היא כל הזמן מגינה על עצמה". . . . התופרת של **ריקה זראי** נשבעה שיותר לא תתפור לה. היא איננה מופיעה למדידות, עסוקה תמיד. וכשהיא כבר מופיעה, אחרי זמן ממושך, מוכרחה האשה האומללה לכהן את השמלה בכמה סנטי מטרים גוספים. ללמדך... אגב, ריקה מספרת באוזני כל מי שהיא פוגשת, על המקום המקסים והמוזר ביותר בארץ, לדעתה: מועדון ההזדמנות האחרונה בבאר-שבע, של **בטי וזיאון הופמן**. . . . **יעקב בן סירא** החיישב בוקר אחד בשבוע שעבר על הארץ ליד פתח לשכת התיירות הממשלתית, הושיט יד ובכה בתחנונים: "תנו נדבה. אחותי... אני לא רוצה להגיד מה ואם אתם חושבים שהוא לא קיבל... אמא של **שרה טל** קיבלה בימים אלה גלויה מבתה היקרה, כשאל ברכותיה מצטרפים, בכתב ידם המקודש: **ג'ין קלי, פראנק סינאטרה וסידני צ'אפלין**. ועכשיו אל תשאלו אותי מה יש לה שלכן אין, משום שלא אדע מה לענות לכן... אל תספרו שאני אמרתי לכם, אבל **מירה אברך** העבירה בשבוע האחרון את התעניינותה מבמאי צעיר מסויים מאד, לפוליטיקאי... **מירא ארמבורג**, המחזיקה זיקה אצלה לתלמידים רבים ללא תשלום: "אילו היו שולחים יותר נערים ונערות ללמוד ריקוד, היה פוחת מספר העבריינים הצעירים. לתלמידי אין זמן לשטויות. הם עובדים קשה."

כמה פעמים ביטלתי את החלטתי בגלל תס" בין גילי. אולי אפתח פתח עד כמה שמסגרת המדור תרשה: האם הרצון להתכתבות מוגבל בגיל? והריני לפניך: ... נולדתי בשנת 1920; השכלה, גובה, משקל, צבע עיניים, שערות וכי' — ממוצעים; אהבה, שנאה, מגרעות, תחביבים וכי' — הכל למען האדם. המעניין אותי כל מה שבינתי מסוגלת לקלוט ביצירה, תרבות, אמנות, ספורט ושוב — לא דברים לשמם, כי אם למען האדם..."

נו, גברים!

בקריאת תגר "נו, גברים", הוכיחו את עצמכם! יוצאת

נערת השבוע

בלחה לוקר היא בימים אלה האופן החמישי ברבי עיית מועדון התיאטרון, ואם אתם חושבים שזה כל מה שהיא עושה, טעות בידיכם. היא מפצלת את האישיות שלה להמון חלקים. נראית ומתנהגת למרות זאת בי נורמליות רבה. בלחה היא רקדנית בלהת הבאלט של האופרה. אחרי כל הצגה היא ממחרת אל המועדון, מצטרפת אל הריבייטה, מופיעה בחן רב בקטעי זימרה ומשחק. משך היום אין לבלחה זמן רב להתבטל. היא עובדת כמורה לבאלט לילדות אצל מיא ארי בטובה. מורתה משך שנים רבות. כאילו לא הספיק כל זה, היא אף לומדת נגינה על גיטרה, כדי שתוכל פעם ללוות את עצמה בשירה. לא ספירתי לכם שהיא גם שרה? יש לה קול קטן וחמוד והיא יודעת בדיוק את מג' בלותיו. היא היתה רוצה פעם להופיע גם בקומדיה מוסיקלית כלשהי. התחלתי להבין במקצת את הסיסמה של עולם השעשועים "ההרצה חייבת להימשך" כאשר ראיתינה בהופעתה במועדון הנערה הסתובבה עם חוסי גבוה. זמן קצר לאחר ה' תוכנית קלעה את צמתה, אמרה שלום יפה לחבריה בעבודה והלכה הביתה, כדי להופיע למחרת בערב בפס' טיבאל הבאלט של האופרה.

ממחלקת החפצים האבודים: יחיאל לסמן פגש במסיבת פורים, בבסיס צבאי איי-שם, בנערה, אחריה הוא מחפש עד היום הזה. וכאילו שהייתי אני האשמה, שלח מכתב ערגה בחרוזים. אם אינך עונה לו, את סתם מאבן. רחמי עלי יותר מאשר עלי. אין לי כל חשק לקבל עוד דבר כזה. שמעי:

"פגשתיך אי פעם, נשפית מסכות / עיני פגשה בעיניך, לא פסקה או מראות / בתחילה לי היו שמך וכתובתך / לסימן שאלה לחידה ולרו / מחשבתי היתה או / רק אחת ויחידה... למצאך. "לחתור לא פסקה מחשבתי לקראתך / ואו... רעותך לי גילתה את הלוט מרמותך / וכדי ששלח אהיה ולבי שאנן / לי אמרה מקומך: הלא הוא תל-חנן / אף את שמך, הוא מלכה / אותה עת לי גילתה / לא יספה ולכן — אחפשך עתה. "נערת אלמונית ערמונית / דרכך על דרכי נצטלבה / רגע קטון אך את נפשי שאבה / לתוכה. הלואת תקראו, אהבה?? / הצאיך השחורה, סודך האדום / ריחפו לעיני / האמצאך היום?" ועוד בלה-בלה בלה מסוג זה, אבל אני מקחה שהצלחת לקבל קצת מושג.

כאשר מישהו אומר לך "אני מקווה שלא איכפת לך שאני אומר/ת לך זאת", קרוב לוודאי שכן יהיה איכפת לך.

הכל למען האדם

בלי הערות (1082/104): "הגני כותב לך על מקרה הקשור במדורך ואשר נגע ללבי: "באחד הביקורים אצל ידי, הוא הוציא ממגרתו צרור מכתבים והחל לקרוא לפני אחד אחד. לא נעים היה לי לחדור לתחום לא לי, אך שוכנעתי שהוא היה זקוק יותר לשמיעתי כ"אמתלה מוסרית" כלפי לבו השיך כבר לאחרת, מאשר להשתפכות נפשית. ובכן, הקשבתי במצפון גקי לקריאותיה, וזקויותיה של נפש נחמדה, מורה, נסערת ומבולבלת. על אף הצמרגפן-פוליטיכדאי היושב לבטח באוזניו, כל עוד יושב השלטון, פילסה לה דרך אל לבו, תוך כדי הקשבה נחשפה לפני דמות אנושית ומעניינת, בעלת מעוף ודמיון בגילה — 18 — החורגים מעבר לזמן ולמקום. התרשמתי מאד. "כפי שכבר הבינות — צרור מכתבים גדוש זה נכתב עלייך "מספר" מדורך... לאחר שלושה מכתבים נפגשו שני המספרים. האידיליה נפסקה לאחר שנה. "... למרות השיגרותיות של רוב מעריצי מדורך, שוכנעתי בתועלתו הרבה ושירותו היפה. אותה צעירה היתה זקוקה כאחיר לנושימה להתפרקות נפשית והיא כהנה עלייך מדורך. בצורה זו זורזה ואולי אף קוימה התגבשותה האישית, והצמידה רגליה מחלל החלומות לקרקע המציאות. מקרה זה עודד אותי — אבוי, בגיל 38 — לפנות לעזרתך האדיבה.

... כן, נסיתני, אתה...
אסקוט טעויה יותר
טובה יותר!

הפילטר המאוזן של אסקוט נותן לך גם סינון וגם ארומה מסיבה זו יותר ויותר אנשים עוברים לאסקוט